

DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

Kiállításunk újabb kedvence: ajándék a bocsoknak. Akár a kép címe is lehetne. Vastag, meleg színű fonalakból készült. Marci és Berci pocakja sötétebb, Borikáé világosabb barna. Kézen fogva állnak, mintha körjátékot hagytak volna abba egy pillanatra: — nincs kedvetek beállni? Játsszunk együtt!

FEKETE ZSOLT hajdúnánási olvasónk munkája

SEBESTYÉN TIBOR ostffyasszonyfai óvodás rajza

A madárijesztő-házaspár minden bizonnyal egy versből lépett elő. Mindketten irigylésre méltóan jókedvűek. Kerékgyártó János: *Gomolya és a láthatatlan kabát* című meséjének egyik hőse is madárijesztő. Ilyennek képzelitek?

Dörmögő Dömötör
a Magyar Úttörők
Szövetségének
lapja, 3—7 éves
gyerekeknek
Megjelenik havonta
XXXII. ÉVF. 2. SZ.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Király G. István. Főszerkesztő: Kelemen Sándor
87.0793 Nyomta a Kossuth Nyomda, Budapest, 1988. február. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató

Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Budapest, Postafiók 112. 1502 Telefon: 668-457
Kiadóhivatal: Bp., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215.96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45 Ft, egész évre 90 Ft.
INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032
A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg és nem küldjük vissza.

Belső munkatársak:
Józsa Teréz
olvasószerkesztő,
Kovács Endre
képszerkesztő,
Madár Eszter
levelező,
Bálint Lajosné
szerk. adminisztrátor

NAGY LÁSZLÓ

A jegesmedve

Bundás halász áll a jégen,
talpas, tenyeres.
Se hálója, se varsája,
mégis halra les.

Ladik nélkül megy a vízre,
hullámokra dűl,
gumiruha nélkül bátran
víz alá merül.

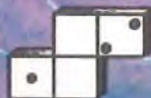
Tátogató ezüsthalak
seregébe csap,
a víz csattan, nyelve csetten,
nyeli a halat.

Jégországban jég a háza,
jég az ablaka,
párát fújó fehér kályha
a mackó maga.

Karmos mancsát hasra téve
ott elszundikál,
s morgolódik, hogyha kívül
jajgat a sirály.

KERÉKGYÁRTÓ JÁNOS

Gomolya és a láthatatlan kabát

SOMORJAI ÉVA rajzai

Egyik nap olyan hideg volt odakinn, hogy még a levelek is dideregtek az ágakon. Gomolyának, a sárga sityakos törpének sem nagyon volt kedve kimozdulni a jó meleg szobából, de aztán mégiscsak rászánta magát. Belebújt egy kabátba, amit az egyetlen meglevő gombjával be is gombolt, fejébe nyomta sárga sityakját és kibattyogott a kertbe, ahol meglátta Baltazárt, a ringyes-rongyos madárijesztőt. Ide-oda ugrándozott a káposzták és a sárgarépák között.

— Hát te meg miért táncolsz, Baltazár? — csodálkozott. — Minek örülsz ilyen nagyon?

— Nem táncolok, hanem fázom, reszketek, vacognak a fogaim... Hallgasd csak! — kezdte vacogtatni a fogait.

— Ezek valóban vacognak — állapította meg Gomolya. — De mondd csak, miért nem öltöztél föl, ha annyira fázol?

— Mert nem adtál — esett neki Baltazár. — Nem adtál kabátot, amit fölvehetnék... Viszont neked nagyon szép kabátod van — kezdett vigyorogni —, nem akarod véletlenül nekem adni?

— Nem akarom! Különben se menne rád az én törpekabátom.

— Nem baj az, ha nem jön rám! Akkor legalább nem fog elrongyolódni. Becsomagolom egy dobozba és nézegetni fogom... Nekem adod?

— És ha nézegeted a dobozt, akkor nem fognak vacogni a fogaid?

— Dehogy fognak! Olyan csöndben lesznek, hogy csak na! Hallgasd csak meg! — azzal megmutatta, hogy egy csöppet sem vacognak.

— Akkor most már biztosan nem is fázol — jegyezte meg Gomolya. — Így legalább nem kell neked adnom a kabátomat...

— A kabátot? Dehogynem! Nekem kell adnod, hogy meg ne fagyjak! — magyarázott Baltazár.

— Tudom én, hogy csak viccelsz. Na szia! — kacsintott Gomolya és el akart indulni, de Baltazár utána szólt:

— Legalább az egyik gombot add nekem a kabátodról!

— Az egyiket? — nézett nagyot Gomolya. — De hisz ezen a kabáton csak egyetlenegy gomb van...

— Értem én — bólintott Baltazár —, abból add nekem az egyiket.

— És akkor én mivel gombolom be a kabátom?

— Begombolni? Minek azt begombolni? Képzeld csak el, ha nem gombolod be, akkor nem kell vesződnöd a kigombolással, nem igaz?

— De igaz, csakhogy én be akarom gombolni...

— És az nem zavar, ha megfagyok? Add nekem a gombod! — könyörgött. — Olyan szép fényes, csak úgy csillog-villog... Biztosan nem fogok fázni... Add nekem, kérem szépen!

— Na jó, neked adom — szakította le a gombját Gomolya és adta oda Baltazárnak. — Kíváncsi vagyok, mit csinálsz vele...

— Ne aggódj — legyintett —, nagyon jól megleszünk egymással, sőt barátok leszünk, nagyon jó barátok! És látod, már most sem fázom — vigyorgott —, talán még egy picit melegem is van!

— Mert neked adtam a gombot?

— Igen — bólintott Baltazár —, pontosan azért.

— Akkor szevasz! Jó melegedést! — burkolózott be a begombolatlan kabátjába és eltipegett. Baltazár odacsalogatott egy csomó madarat és a szép új láthatatlan kabátját mutogatta nekik.

— Látjátok, milyen szép fényes gombja van!? — mutogatta a gombot. — És olyan meleg, hogy csak na!

A madarak még a csőrüket is tátva felejtették ámulatukban.

— Hát te mit bohóckodsz ezeknek a madaraknak? — ment oda Gomolya.

— Nem látod, csodálják a szép új láthatatlan kabátomat — forgolódott ide-oda. — Neked is tetszik, igaz?

— Tetszik — bólogatott Gomolya —, csak az a baj, hogy nincs rajtad semmiféle kabát...

— Dehogyis nincs! Itt van a gombja! — mutogatta a gombot.

— Aha! Szóval ez a gombja?

— Igen — vigyorgott Baltazár.

— És most már nem is fázol?

— Nem bizony, egy csöppet sem!

— Kár — kezdte Gomolya és elindult, majd amikor már messzebb járt, rázendített, de olyan hangosan, hogy még Baltazár is hallhassa: — Pedig találtam neked egy szép piros kabátot... Pont rád való, ráadásul telis-tele van csillogó, fényes gombokkal... Majd odaadom valaki másnak...

— Hé! Gomolya! Figyelj csak, hékás! Hallod, Gomolya! — kiabált kétségbeesetten Baltazár. — Én csak vicceltem... Nincs is kabátom... Hallod! Ez csak egy ócska gomb... Kérem azt a piros kabátot! Kérem szépen! — kiáltozott, de Gomolya addigra már beért a kulipintyójába és a kényelmes hintaszékben hintázgatott a jó meleg kályha előtt.

HORGAS BÉLA és ÁDÁM

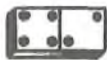
KACIFÁNT

2. KALAND

Kacifánt azt gondolta magában, hogy azért, mert valaki óriás, még jóakaratú is lehet... S ha egyszer találkozik egy nagyon kicsi meg egy nagyon nagy, egy manó és egy óriás, annak még jó vége is lehet. Legalábbis elképzelhető... Ha ez az óriás, ábrándozott Kacifánt, fölvenne szépen a vállára, annak én nagyon örülnék. Csuda mulatságos lenne ott a magasban ücsörögni, az óriás vállán meghúzódni és beutazni a világot... Aztán az is eszébe jutott, hogy elszaladni se volna rossz... Idefüttyenteni őskori barátját, bizonyos Bubicseket, a hű Bubicseket, aki leginkább egy elefánthoz hasonlít, de lábai uszonyszerűek, és olyan gyorsan tud mégis száguldani, hogy a viharral versenyre kelni inkább érdemes, mint Bubicsekkel...

A kilőtt puskagolyó sem olyan gyors, mint Bubicsek!... Ha fölülnék rá és szó nélkül elmenekülnék, az is jó megoldás lenne, gondolta Kacifánt. De nem füttyentett mégsem, nem ment, maradt. Szembefordult az óriással, akit úgy hívtak, hogy Kacsinder. De ezzel már azt is megmondtam, hogy miféle volt ez az óriás. Illett rá a név. Kacsintott a szeme és a lelke. A lábát pedig már emelte is, hogy rátaposson a mi kis gondolkodó manónkra. De Kacifánt nem ijedt meg. Ha már egyszer maradt, helyt kellett állnia. Előrántotta hát piros papírernyőjét és így kiáltott: „Varázsernyőm! Mérges tüske! Szaladj a goromba Kacsinder talpába — ne kíméld!" Akármilyen óriás óriás is volt Kacsinder, a kancsal, ez a határozottság megdöbbentette. Sőt! Meg is ijesztette! A varázstüske ugyanis nem tréfa, tudja ezt jól minden óriás, még a legüresebb fejű is, azzal nem szabad kukoricázni... S ha ez a kis manó, ez a semmi Kacifánt nem ijedt meg az ő óriás talpától, annak oka van... Amikor pedig meglátta, hogy Kacifánt merészen előreugrik és az ernyővel, vagyis a varázstüskével előrebök, akkor meg már mintha érezte volna... Már érezte is talpán a tüske mérges érintését, följajdult és megfordult, és rohanni kezdett, amerre utat látott maga előtt. Nem látta Kacifánt csúfondáros arcát, elégedett tekintetét, nem hallotta, ahogy azt mondja: „No lám!"

L. KAPUVÁRI LÍDIA

Robi varázslata

Robi ötéves, és akármilyen mulatságos is ez, nem kisfiú, hanem kislány. Apukája után hívják így, de mert kislánynak született, természetesen nem Róbert, hanem Roberta. Becézve mindenki Robinak hívja, mint egy igazi Róbertet. Robi, ha új ismerőst szerez, összevont szemöldökkel figyelmezteti: „lány vagyok!" — épp olyan szigorúan, mint a „vigyázz, a kutya harap!" tábla.

Robi most izgatottan készülődik, mert vendégeket várnak, olyanokat, akiket még soha nem látott, és ráadásul a hatéves kisfiukat is hozzák.

SOMORJAI ÉVA rajzai

— Kisfiú — sóhajt Roberta —, azért remélhetőleg lehet vele játszani!

Albinka, a vendég kisfiú azonban, hiába próbálom szépíteni, leginkább az istennyilára emlékeztetett.

Alig léptek be az előszobaajtón, utánozhatatlan mozdulattal lerúgta a cipőit. A jobblábas csendes csobbanással tűnt el a padlóvázában, három szál lila krizantém között, a bal ellenben, szomorúan és szárazon himbálózott egy kiugró kampón, közvetlenül a bejárati ajtó felett. A kampót nem Albinka cipője számára készítették oda, hanem egy néhai kolomp tartozéka volt. A kolomp az ajtó nyitását jelezte Robi nagypapájának valaha volt órásműhelyében, az udvari kisszobában, ahol most csupa lim-lomot tartanak. Albinka ezután hátborzongató „né-nó, né-nó"-zással végigszáguldott az előszobán, és mielőtt bárki megtudhatta volna, hogy a mentőket, a rendőrséget vagy a tűzoltókat tisztelheti-e benne, nagyot dobbantott a szobaajtó előtti kisszőnyegen, és már száguldott is át a nagyszobán, mint egy ausztrál hullámlovas, míg be nem csapódott a szemközti szekrénysorba. „Durr!" — mondta akkor elégedetten, és néhányat ököllel is rávert a szekrényajtókra, hátha megint olyan szép hangosan szólnak.

— Albinkaaa! — siránkozta az anyukája.

Ám Albinka már a süteményes tál ellen indított rohamot, amit gyanútlanul az asztalra készítettek. Rövid ideig csendes permetben hullott körülötte a porcukor és az apróra vágott dió. A sütemények úgy morzsolódtak szét az ujjai között, mint a homokpogácsák. Rober-

ta egyszerűen meg sem értette, honnan maradhatott Albinkának még arra is szabad keze, hogy lecsavarja Alvómaci orrahegyét. (Alvómaci nem egyszerűen játék volt, hanem Roberta legjobb barátja is.) Ekkor rontott neki Albinkának, és úgy kente oda a nagyszoba lakkozott parkettájához, hogy Albinka behajózott az asztal alá, ő meg kirohant. Senki nem ment utána, mindenki nagyon el volt foglalva. Albinka meg az anyukája egymással, Robi anyukája a romeltakarítással, az apukák meg azzal, hogy célbadobást játszottak Albinka ballábas cipőjére, ami egy fenét akart leesni az ajtó fölötti kampóról.

Robi nagyapa régi szobájába menekült, és a folyosóról beszűrődő gyenge fényben Alvómaci orrát javítgatta. Nagyapa szobája volt a legtitokzatosabb hely, mióta nagyapa visszament tündérkirálynak — *lakatlan* volt. Lám, Alvómaci már azért is nélkülözhetetlen, mert ezt a tündérkirály-dolgot is tőle tudta meg Robi. Annak vagy fél éve, hogy nagyapa abbahagyta az órák javítását. Naphosszat csak üldögélt vagy feküdt. A keze rebbenése olyan lett, akár a lepergő őszi levél, a hangja, mint a nyírfazizzenés. Alvómaci akkor megsúgta Robinak, hogy nagyapa azért fogy annyira, mert láthatatlanná kell újra válnia. Nagyapa ugyanis maga a tündérkirály, akinek sürgősen haza kell térnie, mert nagy bajban vannak a tündérei. Sehogy sem bírnak a sárkányokkal, akik betörtek Tündérországba. Alvómaci azt is megmutatta, melyik falrepedésen át vezet az út nagyapa szobájából Tündérországba. Bizony olyan keskeny kis hasadék volt az, hogy Robinak még a körme se fért bele. Nem csoda hát, ha csak láthatatlanul lehetett átkelni rajta. Nagyapának egy napon végre sikerült. Eltűnt a szobájából. Alvómaci később tudósította Robit: nagyapa remek sárkányporszívót szerkesztett, amivel hipphopp, összeszedték a sárkányokat, csak most aztán nem tudják, mi legyen velük. Át kell varázsolni őket tündérekké, javasolta akkor Robi. Attól fogva egész Tündérország mással se foglalkozott, mint a sárkányok átváltoztatásával.

— Alighanem ez az Albinka is egy sárkány! — gondolta tovább a dolgot Robi. — Pedig nem is a falrepedésen jött be, hanem az ajtón! Úgy látszik, van valami másik országút is. Át kell

varázsolnom, mielőtt megszökik! Csak tudnám, hogyan?!

Nyílt az ajtó, és egy gyerekárnyék takarta el az előszoba fényét. Albinka volt, a sárkány.

— Itt vagy? — szipogta —, azt mondta az apukám, kérjek bocsánatot, különben nem kapok a tortából.

Robi odalopakodott az ajtóhoz és hirtelen mozdulattal berántotta Albinkát, közben ügyesen becsapva az ajtót is. Albinka csapdába esett. Robi egészen közel dugta hozzá az orrát és nagyot horkantott, mint egy oroszlán. Albinkának elakadt a lélegzete rémületében, és keserves sírásra fakadt. Robi hirtelen rettenetesen megsajnálta Albinkát. Csimpaszkodva átölelte, cirógatta, dajkálgatta, mint a falusi nagymamája kiskecskéjét. Albinka meg, éppen mint

a kiskecske, mozdulatlanságba dermedt áhítattal tűrte a simogatást, és halkan, szinte ajándéknak szánva, belesúgta Robi fülébe:

— Félek a sötétben!

— Hiszen nincs is itt sötét! — kuncogott Robi —, látod a kezem? — azzal megtáncoltatta az ujjait Albinka orra előtt.

Már Albinka szeme is megszokta a folyosóról beszűrődő derengést, tényleg remekül látott.

— Soha sincsen igazi sötét, csak, ha becsukod a szemed! — magyarázta elégedetten Robi. — Még ott a faluban, nagymamáméknál sem, pedig ott nincs úgy kivilágítva, és este mégis jól láttam, még Fickót, a pulit is, pedig az koromfekete!

— Mit műveltek itt? — nyitott be az ajtón Albinka apukája.

— Játszunk! — kiabálták a gyerekek.

— Itt, a sötétben? — csodálkozott Albinka apukája.

— Egyáltalán nincs sötét! — bizonykodott Albinka.

— És a torta? Nem kell? — jött az utolsó érv az ajtóból.

— Ez jobb! — lelkendezett Albinka. — Inkább játszunk!

— Na Robi, te aztán jól elvarázsoltad a fiamat! — nevetett Albinka apukája.

— Ugye! — büszkélkedett Robi, és csak egy egészen rövid pillanatra gondolkodott el: vajon mivel is? Talán a simogatás, igen, egészen biztos, valahol a simogatásban van a varázslat, nagymama kiskecskéje is attól szelídült meg.

GARAI PÉTER versei

A giliszta

Élt egy kövér giliszta,
ki járatát kihízta.

Ráadásul beszorult,
s zokogott a nyomorult.

Bánatában lefogyott,
fogta magát — s kicsúszott.

Találós kérdés

Édes gazdám, átölellek,
átölellek, úgy szeretlek,
elengedlek, s meglátod,
leesik a nadrágod!
— Most mondd meg,
hogy mi vagyok!

(Nadrágszíj)

Felelgetős

— Hová tűntél, jegesmedve?
— Bebújtam a fridzsiderbe!
— Hát te hová bújtál, róka?
— Egy sötét szekrényfiókba!
— Hát te, nyúl?
Hát te, nyúl?
— Elfutottam, jujj-jujj-jujj!

ÖCSI, BÁTYÓ *meg a* hólapátolás

Marék Veronika

EZ A MELLÉKLET, EMELD KI A LAPBÓL!

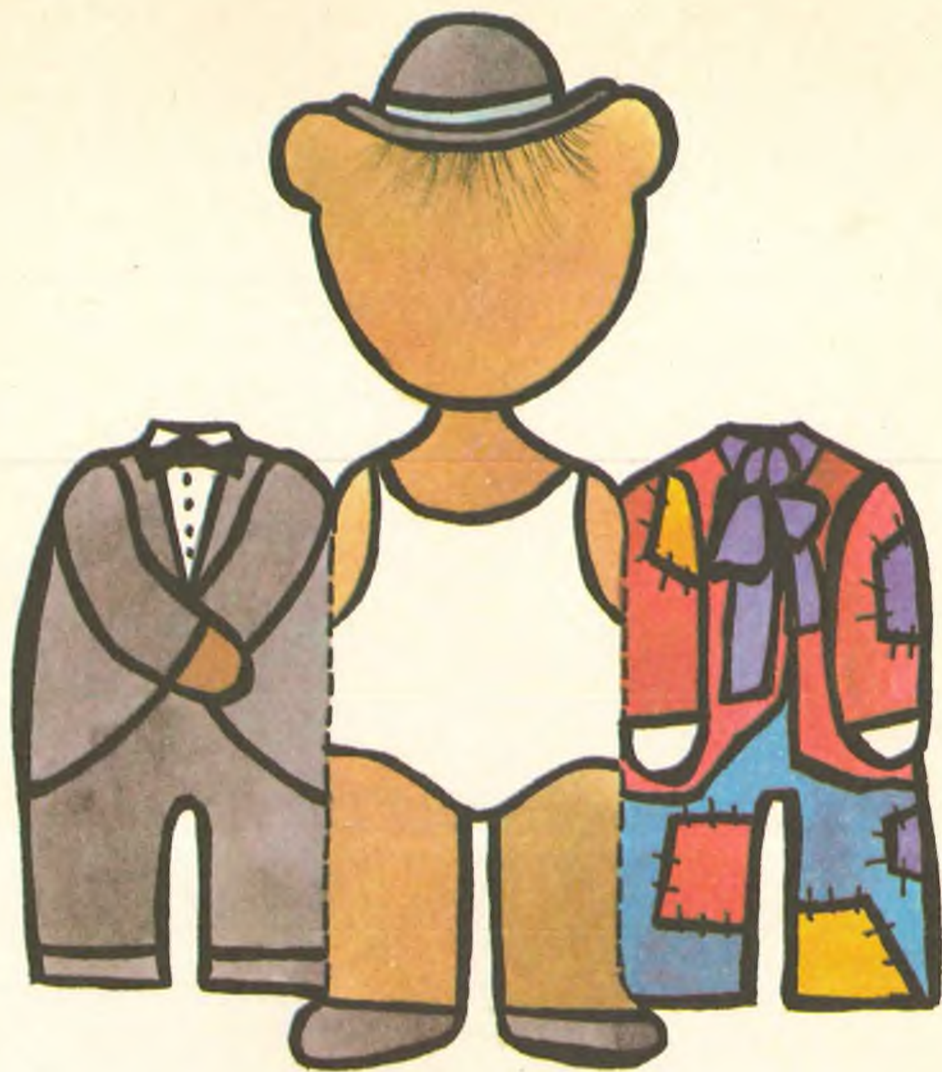
STUIBER ZSUZSA rajzai

Borika és Berci farsangra készülődik. Marci is, persze, de ő még egyáltalán nem tudja, mit vegyen fel a mulatságon. Borika vagy tündér vagy boszorka lesz. Esetleg mindkettő, két félidőben. Nem túlságosan új az ötlete, de ragaszkodik hozzá. Alig várja, hogy maci-tündér- és Bori-boszorka-ruháját felvegye. Segíts neki! Vágd ki Borikát és két ruháját a külső, vastag vonalak mentén. Vigyázz, *le ne vágd a testről a ruhákat,* mert akkor Borikát nem tudod felöltöztetni! A maci teste mellett

szaggatott vonalak mentén hajtsd be a ruhákat. Ha a balt hajtod előre, a jobb oldalit hátra kell hajtanod, s akkor Borika tündérruhás lesz. Ha a jobb oldalt látható ruhát hajtod előre (Borika arca felőli oldalra), akkor a bal oldalit hátra kell hajtanod, s Borika boszorkává változik.
Berciből hasonló módon úriembert, bocsánat, elegáns Medve urat vagy csavargót formálhatsz, tetszésed szerint. Vidám készülődést és jó mulatást a farsangi bálon!

MADÁR ESZTER rajza

BEDE ANNA

Kenguru

A kenguru ugrál egyre,
nincs szüksége vonatjegyre.
Az erszénye sose lukas:
kiesne a potyautas.

Az erszényből – alig látni –
kiskenguru kandikál ki.
Tetszik neki a világ:
nemsokára nekivág!

KOLTAI ÉVA

FEBRUÁR MÁSODIKA

fontos nap. Sokan lesik, hogyan viselkedik a maci, amikor kibújik a barlangjából.

DE MI TÖRTÉNT ŐSSZEL A MEDVECSALÁDNÁL?

A KISMEDVE ...

NEM AKAROK LEFEKÜDNI!

...először egy pótmesét kért, azután pisilnie kellett, majd félt.

A MEDVEMAMA

BRUM...

még egyet mesélt, azután hozta a bilit, és fogta a bocs mancsát, amíg el nem aludt.

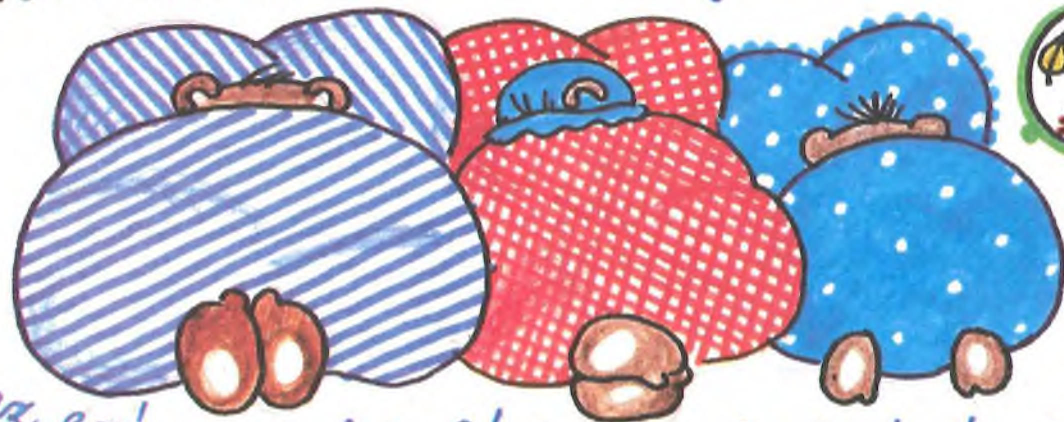
a PAPA

Ezt a gyereket nem lehet idegekkel bírni!!!

Karácsony táján a macika még felébresztette a szüleit, hogy szomjas.

TAVASSZAL hiába csörgött az

az egész macicsalád elaludt! Az emberek hiába várták, hogy kibújjanak a barlangból.

MOST MI LESZ?

Bekapcsolják a rádiót és meghallgatják az **IDŐJÁRÁSJELENTÉST**!

GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMÖGŐÉ

— Bálteremnek jó a pajtánk.
Bal sarkában kályha áll
— mondja Marci. — Egy hét múlva
itt legyen a karnevál!

— Be is tudnánk fűteni, de
nem elég a tüzifa.
Hozzon minden vendég egy-egy
nyaláb fát! — szól Borika.

Felvirrad a farsang napja.
Jönnek a jó cimborák.
— Nem hoztam fát — makog Nyus
— Nélkülözné a család.

— Jó, megértjük — dörmög Berci.
— Lám, hoz a Borz. Az elég.
Igen ám, de a Borz fája
nagyon nedves. El nem ég.

A Nyest olyan nagy rönkkel jön,
hogy az ajtón be se fér.
Hideg marad a pajtában.
Úgy rémlik, hogy győz a Tél.

KARNEVÁLJA

— Hopp! Egy gondolatom támadt.
— Halljuk, halljuk, Bercikém!
— Tartsuk meg a farsangunkat
az erdei tó jegén!

Jégkarnevál? Jó mulatság.
Nosza, futnak mind haza,
átöltöznek... s délután már
siklik a sok korcsolya.

A tó felett a sirályok
szerpentinnel játszanak.
Cinkeszóra fordul-perdül
a jégen a kis csapat.

Borka, Berci, Marci bizony
nem *mackósan* táncikál.
Úgy suhannak, szinte szállnak...
Pompás ez a karnevál!

— Jókedvünktől, táncunktól a
világ egyre melegebb.
Gyürkőzhetsz, Tél! — rikkant Borka.
— Elbírunk mi teveled.

RÁKOSY ANIKÓ rajzai

Nahát, új plakát!

Cimea Viki

a gyerekek barátja; a világ minden táján védi és segíti őket. Február 17-én van a születésnapja, ezért minden jót kívánunk neki!

A magyar gyerekek nevében:
Dörmögőék

Más kárán tanul az ember...

El tudod kerülni az utcán leselkedő veszélyeket? Ismered a közlekedés szabályait? Ha nem, egy percet se késlekedj!

Ezekből a könyvekből játszva megtanulhatod őket, s közben ki is színezheted a képeket.

Nemrég ismét **Dörmi-napot** tartottunk.
A szerkesztőség és a Dörmögőt olvasó gyerekek a Budapesti Művelődési Központban találkoztak.
Íme a Dörmi-bábcsoport munka közben:

Olvasni tudók, figyelem!

Megjelent az Agyköszörülde című gondolkodtató kiadvány — humorral, komoly dolgokról. Az ötletes rejtvények, leleményes nyelvi játékok, vidám fejtörők Hársing Lajos gyűjteményéből valók.

Mondd gyorsan:

Fuss el,
február,
süss fel,
napsugár,
szellő, kerekedj,
langyos eső, megeredj,
árpa,
búza,
kukorica,
cseperedj!

SARKADY SÁNDOR
Télkergetők című kötetéből

A farsangi szalagokkal keretezett képen olyan kellékeket, kiegészítőket látsz, amelyek könnyen elkészíthetők (egészen kis segítséggel). Talán abban is segítenek, milyen jelmezbe öltözz a mulatságon. Papírból, maradék ruhaanyagból, régi sapkából állíthatod össze a hangulatos és díszes darabokat. Talán akad otthon, megunt játékaid között is valami használható. Lepkeszárny (tündérszárny), indián fejék, bohóc- (vagy törpe-) orr bajusszal, szakállal, hajpánt, huszárcsákó, közönséges szemüveg vasorral vagy másfélével, nyuszisapka (kockásfülű!) és bohócmasni — ez a mi választékunk. Te folytathatod a sort.

Rácsenditők

Szól a zene, áll a bál,
krémet kever a

*

Van itt óriás, és van törpe,
alma, szőlő, dió

*

Van itt sárkány és boszorka,
főnyeremény lesz egy

*

Álarcodat, ha leveted,
megeheted a *-ed.*

SÓTI KLÁRA rajzai

Írj és rajzolj Dörmögőnek te is rácsenditőket (rímeket)!

Melyik két álarc egyforma?

Rajzold le magadat egy olyan álarcban, és küldd el Dörmögőnek!
A kék pöttyel jelölt rejtvényeket, illetve feladatokat a kisebbeknek, a pirossal jelzetteket a nagyobbaknak szántuk.

RICHTERNÉ KROPF ANIKÓ ötleteinek felhasználásáv

HORVÁTH ZOLTÁN fotói

Melyik a vadállat?

Vigyázz! Ne hamarkodd el a választ! A **vadállat** nem megvadult, megdühödött állatot jelent. Olyan lény, amely az ember segítsége nélkül, más szóval vadon is megél. Ha nem háborgatják és nem éhes, viselkedése békés, szelíd.

Az emberek háza körül felnövő szőrös-bundás vagy pihés-tollas jószágok, amelyeket az emberek gondoznak, s amelyektől a gazdák hasznot is remélnek: **háziállatok.**

A két kép közül melyik ábrázol vadállatot és melyik háziállatot? Ha már tudsz írni, felelj szavakkal! Ha nem, akkor rajzold le a fényképen látott állatokat, és a vadállat mellé egy hóembert, a háziállat mellé két hóembert kanyaríts Dörmögőnek!

MADÁR ESZTER rajza

Decemberi számunk rejtvényeinek helyes megfejtése:

A csomagban egy maci üldögélt.
A fenyőfán nyolc díszt számlálhattunk meg;
öt kör alakút és három négyzet alakút.
Az ábrák közül a húsvéti tojás nem jelképezi az új évet.

Jutalmat kaptak:

Alt Ágnes, Tatabánya
Bíró Zsuzsanna, Istenmezeje
Boros Richárd, Paks
Csender Anikó, Budapest
Debreczeni Annamária, Székesfehérvár
Farkas Olívia, Győr
Fenyvesi Orsolya, Baja
Filip Viktória, Balassagyarmat
Ferencz József, Bátaszék
Garamvölgyi Petra, Aszód
Hörnyéki Viktor, Kisvaszar
Kadarkuti Judit, Bük
Keszthelyi Szilvia, Fót
Kiss Viktor, Gyöngyöstarján
Kolozsi Norbert, Miskolc
Kosdi Péter, Vác
Kovács Ágnes, Budapest
Krasnyánszki Zsuzsa, Budapest
Magyar Enikő, Miskolc
Molnár Róbert, Jászjákóhalma
Nándori Tamás, Balatonalmádi
Németh Janika, Bodolyabér
Patkó Péter, Kunszentmárton
Pauer Bernadett, Boglárlelle
Salamon Melinda, Szakály
Szabó Magdolna, Tiszaroff
Tóth Melinda, Kunszentmárton
Veres Péter, Szigetszentmiklós
Zombori Györgyi, Tiszakécske
Zombori Mária, Tiszakécske

Barlangposta

Kedves Gyerekek!

A mi barlangunkban is vége az alvásnak. Csak Bori nem akar kibújni a meleg ágyból. Berci és Marci az összegyűlt leveleket bontogatja. Kerekes Zsuzsi megtanult korcsolyázni, Pásztor Gábor síelni jár az apukájával. Varga Kati és még nagyon sokan szánkózni szeretnek legjobban.

Végh Anikó viszont úgy érzi, unalmas a tél:

„Már minden játékot meguntunk az öcsémmel, anyu meg nem enged sókerámiázni, mert a múltkor maszatot csináltunk. Olyan unalmas ez a tél! Dörmi, mit játsszunk?”

— Mit is játszhatnának Anikóék? — tanakodunk. — Ha... ha odakint formáznának? Sókerámia helyett hóból!

Még le sem írhatom a választ Anikónak, a bocsok egymásra néznek, és már rohannak is hószobrászkodni. Mire lusta Borkánk kimászik az ágyból, van min csodálkoznia!

Hasonló vidám gyurkálást kívánok Anikónak és a többi unatkozónak, amíg tart a tél.

Dörmi apó

KÜKÜLLŐ-KALENDÁRIUM

REICH KÁROLY rajza

KÁNYÁDI SÁNDOR

Télutó

Enged a Küküllő:
helyen-helyen kásás,
jégtörő csákányát
próbálgatja Mátyás.

Legelőbb a gáton
mélyeszti a jégbe,
pillogatva buggyan
ki a víz a fényre.

Bajszot pödörint egy
tavalyi fűszálból,
óvatos egérként
lesurran a gátról.

Előbb cincogatva,
aztán kacarászva,
zendít a Küküllő
csengő csobogásra.

S mintha valahol már
furulya is szólna:
ébrednek a fűzfák
nagyokat nyújtózva.